



НА ЧУЖБИНА.

Скръб душа ми мъчи
трета веч година
между хора чужди
тука на чужбина . . .

Ах, да мога стана
птичка лекокрила,
литнал бих веднага
към родина мила . . .

И при мойта майка,
миличка свещена,
спуснал бих се бързо,
паднал на колена.

Тя ще ма прегърне,
весела засмена,
сълзи ще порони,
с радост опоена;

Па с милувки нежни
и безброй въпроси
тя ще ме обсипе
и в сълзи ороси . . .

Със гласец си сладък
тя ще да зареди, —
учи и разправя, —
както и напреди . . .

Аз ще ѝ разкажа
моего страдание
и мен на сърцето
лекичко ще стане . . .

Ах, честит ще бъда
и блажен тогава!...
А сега, о майко,
туй на сън сал става!

П.

